

Heinrich Rahn

**Decanus Facultatis Iuridicae In Academia Rostochiensi Henricus Rahne/ I.U.D. &
Prof. ... Ad Disputationem Inauguralem Dn. Joachimi Georgii Baleken/
Parchimensis Megapolitani, Ad diem VI Decembris publice ... habendam,
Magnificum Dn. Rectorem, Dnn. Professores, ac caeteros omnium ordinum Cives
Academicos officiose invitat**

Rostochii: Kilius, 1649

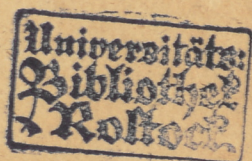
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn76645181X>

Druck Freier Zugang

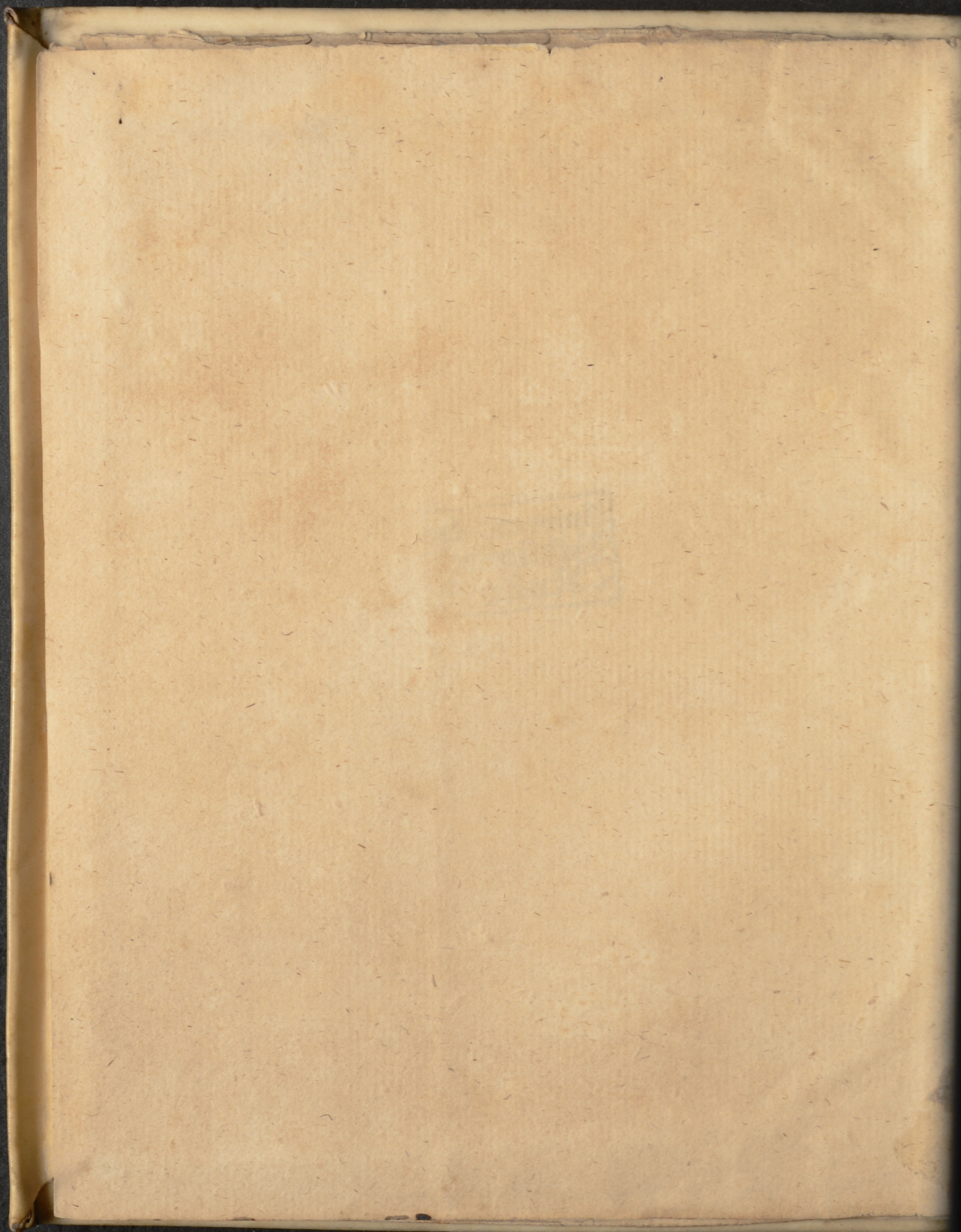

Ja - 1143 1-58.
Z16.7X

42.18

49
DECANUS

FACULTATIS JURIDICÆ

IN

Academia Rostochienſi

HENRICUS RASKE/

J. U. D. & Prof.

ſuo & totius Collegij Juridici nomine

Ad Diſputationem Inauguralem

DN. JOACHIMI GEORGII BALEſen/

Parchimenſis Megapolitani,

Ad diem VI Decembris publice,

Cum bono DEO,

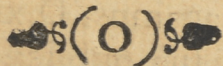
habendam,

Magnificum DN. RECTOREM,

Dnn. Profefſores, ac cæteros omnium

ordinum Cives Academicos officioſè

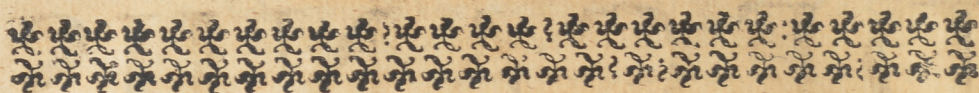
invitat.

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.

ANNO M. DC. XLIX,

L. B. S.

OMnia fiant decenter & legitime. Ambit legitime DN. JOACHIMUS GEORGIUS *Balefe*/ Parchimo-Megapolitanus, summos in Utroque Jure, tam Canonico, quam Civili, honores & Doctoris titulum. Honestæ huic ambitioni locum non relinquare nec potuimus, nec debuimus. Interim prius exploranda & excutienda erat doctrina Candidati, quam dignitatis porta ipsi aperienda. Virtute enim & scientiâ ambire oportet, non favore nec precio, nec gratiâ. Moris autem est apud nos, bis facere periculum eruditionis in iis, qui honores Doctores appetunt; privatim scilicet & publice. Privatum examen paucos ante dies est peractum feliciter: publicum habebitur, Deo volente, ad diem 6. appropinquantis mensis Decembris. Neq; dubitamus, quin Candidatus noster ibi cuivis vel exploranti vel auscultanti demonstraturus sit egregiam suam liberalium disciplinarum, ac artis in primis æquiboniq; notitiam: immò probaturus, se illum esse, quem profitetur. Utinam hoc omnes facerent, & rectius res mortalium procederent. Etenim

Tum rectè vives, si curas esse, quod audis.

Verum non est hujus loci, aut instituti, ea de re differere. Id, quod nostrum est, agamus. Dixit non saltem Dn. Candidatus periclitationi suæ publicæ, quam Disputationem Inauguralem vocamus, certum diem, sed etiam singularem materiam, quæ est de HOMINIBUS PROPRIIS; Quid? suntne homines proprii?

Nil

Pares naturâ ortuvé sunt homines, estq; unus omnium, regum & pauperum, servorum & dominorum principium & interitus. Servitus autem contra naturam hominis, quia status ejus est, ut imperet. Dictum namq; hominibus generaliter: Replete terram, subijcite eam, & dominamini piscibus maris, & volatilibus cæli & omnibus animantibus, quæ moventur super terram. Hinc fateri cogimur: hominem ad hominem, tanquam ad finem, ordinatum non fuisse à natura; præsertim cum constet, eam unice voluisse atq; egisse, ut omnes omnino homines nascerentur, viveret, & morerentur æquales. Facile hæc citra ullam demonstrationem assensum impetrant; adeoque nulli fuerit bono probationes operose conquirere. Ipsa servitutis definitio, quam exhibent Jctus Florentinus & Imp. Justinianus, satis superque explicant libertatis naturam. *Servitus*, dicunt illi, *est constitutio juris Gentium, quâ quis dominio alieno contra naturam subijcitur*. Ridiculum ergo foret hac in re Soli, quod est in proverbio, lucem fœnerari, & impendiis laborare supervacuis. Quamvis autem servitus sit contra naturalem libertatem, quamvis sit grave in servitutem cadere, & secundum Comicum, omni malo, omni exitio pejus; tamen reperti sunt, qui vel odio sui, suæq; conditionis, vel contemptu libertatis acti ad pretium participandum venundari sese sint passi, atq; alterius dominio se mancipârint. Indigni sanè libertate & restitutione, vel misericordiâ, eò quod scientes prudentesq; servitutis jugum subiverint. Hujus sortis olim erant Germani, qui ludo se in servitutem spontè conijciebant.

aleam, inquit Tacitus, sobrii inter seria exercent tantâ lucrandi perdendi vè temeritate, ut cum omnia defecerant, extremo ac novissimo jactu de libertate & de corpore contendant. Victus voluntariam servitutem adit, quamvis junior, quamvis robustior, alligari se ac venire patitur: ea est in re prava pervicacia: ipsi fidem vocant. Servos conditionis hujus per commercia tradunt, ut se quoq; pudore victoriæ exsolvant. Fuerunt etiam, quibus non voluntas, sed necessitas libertatem ademit, & permisit servitutem filiis inferre, ac tempore famis urgentis eos distrahere: eâ tamen conditione, ut restituto pretio emptori à patre vendente, vel aliis, possent ingenuitati restitui. Sic olim debitor inops adjudicabatur creditoribus ex L. XII. tabularum. Ob necessitatem malesuadæ famis Ægyptij dicebant ad Josephum: Eme nos in servitutem regiam, & præbe semina. Et de Gallorum antiquis moribus ita scribit Julius Cæsar: *Plebs penè servorum habetur loco, quæ nihil audet per se, nulli adhibetur consilio. Pleriq; cum aut ære alieno, aut magnitudine tributorum, aut injuriâ potentiorum premuntur, sese in servitutem dicant nobilium. In hos eadem omnia sunt iura, quæ dominis in servos.* Præter hujusmodi serviles planè homines, erant & apud priscos alij, nec servi omninò, nec omninò ingenui, sed mediæ conditionis, participant quicquam cum de horum, tum de illorum naturâ. Unde à quibusdam servi imperfecti, servi impropriè dicti appellantur. Proprium enim & speciale nomen habebant Colonorum, atq; erant duplicis generis. Alij dicebantur coloni Adscriptitij, seu adscripti, alij Originarij. Adscriptij erant, quos lex, ut loquuntur Impp. à majoribus constituta, quodam æternitatis jure detinebat, ita ut illis non liceret ex his locis, quorum fructu relevabantur, abscedere, nec ea deferere, quæ semel colenda susceperant: quippe sic adscripti erant agricoltioni, & tam strictè addi-
cti

40

Atiglebae, cum omni sua sobole, ut nec puncto quidem temporis deberent amoveri, ordine quidem ingenui, sed actu terrae, cui adscripti, servi. Et ita quodammodo servi eorum, quorum erat possessio. Ex horum numero esse possunt, quorum meminit Athenæus his verbis: *ii ex Bæoti qui Arneam coluerunt, qui non recesserunt in Bæotiam propter amorem regionis, se ipsos Thessalis in servitutem dederunt ex stipulatione, ne se extra regionem reciperent, neq; occiderent, ipsiq; regionem illis colentes tributa persolvunt.* Ad eum modum quondam mendici perpetuo addicebantur colonatui ejus, qui illorum imposturam, fictitiam mendicitatem, & corporis simulatam ægritudinem detexisset. Originarij, seu originales, erant, qui ex adscriptitiis nascebantur, ejusdemq; existebant status ac patres, nomine tantum distincti. Debebant siquidem & hi terrae inhærere semper, quam patres eorum colendam susceperant. Et licet conditione viderentur ingenui, verba iterum sunt Impp. servi tamen terrae ipsius, cui nati erant, existimabantur: nec recedendi, quò vellent, aut permutandi loca, habebant facultatem.

Verum enim verò etsi vetera servitutis jura apud Maiores nostros sint sublata & abolita, ob fœdā illam crudelitatem, quæ consistebat in potestate vitæ & necis, & vix mancipia illa à brutis discernebat; tamen quædam adhuc servitus est in usu, immane quantum distans ab illa antiqua. Sunt coloni, & adscriptitii & originarii, cum primis in his regionibus Septentrionalibus, ubi durioris, quam in superiori Germania, conditionis plerunque esse consueverunt. Et enim servorū conditionē in eo quam proximè accedunt, quod, quicquid in bonis habent, id, solo sibi ad nutū domini concesso usu, omne spectet ad dominum. Et propterea

Vocantur homines manus mortuæ, id est, conditionis ser-
 vilis, seu conditionatæ servitutis: apud nos dicuntur Ho-
 mines proprii. Unde autem hoc hominum genus nostris in
 terris originem sumpserit, non est in aprico. Speculum Sve-
 vicum, quod non valdè fayet fundatori hominum propri-
 orum der Leibeigen / ita de iis differit / da man des ersten Recht saht/da
 waren die Leute alle fry / da unser fordern her zu Land kahmen / do waren
 die Leut alle fry/wan in der alten Geschrifft finden wir nicht / daß iemand
 des andern eigen wer also sy. Et post pauca: Nach rechter forcht / so
 hat sich Eigenschafft erhaben von zwangsel und von fangnuß/ von meno-
 nigen unrichten gewalt / die die Herren von alter her in ein recht gewons-
 heit gezogen haben/und die Herren haben das fur recht. Nun ist in ge-
 stat/daß wir in der heiligen Geschrifft nicht finde/daß iemand des andern
 eigen sol seyn. Nun haben es die Herren mit gewonheit darzu bracht/ daß
 sie es mit recht haben wollen/das Recht weiß Gott wol / und die heilig Ges-
 chrifft/in der man das Recht nicht finden kan. Das ins Gt vergeb/der
 es von erst ie gedachte/ob in die gewonheit brachte. At his suo loco reli-
 ctis, properamus ad Historicos, quorum ea de re mentem
 explicat Mutius lib. 7. Chron. Germ. *Carolus M. ait, tertium
 suscepit bellum, quodnes difficilius, periculosius vè, aut etiam magis diuturnum
 ullum exitit. Erat namque adversus Saxones, qui sunt Germani duri, & la-
 boribus assueti, nec dum erant Christiani. Cum iis bellum triginta annis gessit.
 & cruentum bellum. Sape victus discedere coactus est, sape victor composuit
 conditionibus pace discessit: sed à discessu nihil oblidibus datus, nihil promissus,
 nihil iuramento, nihil literis moti desceverunt sape. Carolo diu inops consilii, quid
 ageret cum hominibus barbaris, qui nullâ ratione & viâ in officio retineri po-
 terant, tandem huic malo mederi volens, incolas educit ex sedibus suis, aliis in e-
 orum agrum missis, disperfitq; Saxones per Germaniam & Gallias: quosdam
 in Latium ad colenda rura. Hæcq; ratione domuit, qui nullis armis, minis &
 sedibus domari poterant. Et licet postmodum plurimi libertatem pri-
 stinam consecuti sint, meritis, precibus, prece, vel pretio; attamen
 aliqua ex parte remansit servitus. Reges siquidem Francorum ali-
 is concesserunt non tam pro donato, quàm beneficiario titulo Fi-
 calinos, h. e. Regis homines proprios re & corpore, des Königs gezeige
 nete*

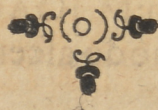
40

nete Knechte / deren Leib und Gut Königlicher Kammer unterworfen.
 In cuius testimonium unum referre exemplum sufficiat. Ludovicus
 Caroli M. filius Einhardo, Cancellario patris sui, contulit prædia
 Michlenstadt cum servis regis propriis quatuordecim & uxoribus suis
 ac filiis, & Mülenheim cum servis, uxoribus, & liberis tredecim.
 Interdum Ecclesiasticis & Monasteriis concessa sunt à Regibus &
 Ducibus pro animæ suæ remedio ejusmodi mancipia & ministri
 Dienst/und eigne Leute. Et tum dicti fuerunt Klosterleute/Klosterknechte/
 Gottes Hausleute. Hæc equidem ortum priorum hominum
 satis clarè exponunt, sed propiùs attingunt nostras
 hæc oras, quæ tradit Hufanus, quando scribit: Historias
 docere, quod iis temporibus, quibus Saxones Obotritis &
 vicinis gentibus bellum moverunt, ut cogerent nolentes
 amplecti religionem Christianam, in devictos usi sint eo jure,
 quo victores antiquitùs solebant, scilicet, quod mancipiorum
 locò eos habuerint, quibus tamen eòdem, quo Saraceni
 subjugatis Hispanis modò, terras colendas relinquerent,
 ne provincia in solitudinē redacta, ipsis victoribus in-
 fructuosa esset. Et ab eo, quod relictī fuerint in provinciis
 ad excolendum agrum, jus Saxon. *Sachsenspiegel* lib. 3. art. 44.
 vocat illos Lassen. Diese Lassen sind die /ait gl. *ibid.* lib. 2. ad art. 59.
 num. 4. Welche unsere Vorfahren auff gewisse vergleichung haben sitzen
 lassen/do sie die Lande bezwungen haben. Verum quicquid sit, non
 licet jam nobis hoc argumentum pluribus tractare. Con-
 scripsit, ut in antecessum diximus, noster Candidatus eru-
 ditam de PROPRIIS HOMINIBUS DISPUTATIONEM: Eamq;
 publico literatorum examini dicto die 6. instantis mensis
 exponet. Tiro in castris Justitiæ, Duce viro Clarissimo &
 Doctiss: Dn: M. JOACHIMO CUBABO &c. in hoc ipso, ad quem modo
 ascensurus est, loco, ante ali-
 quot

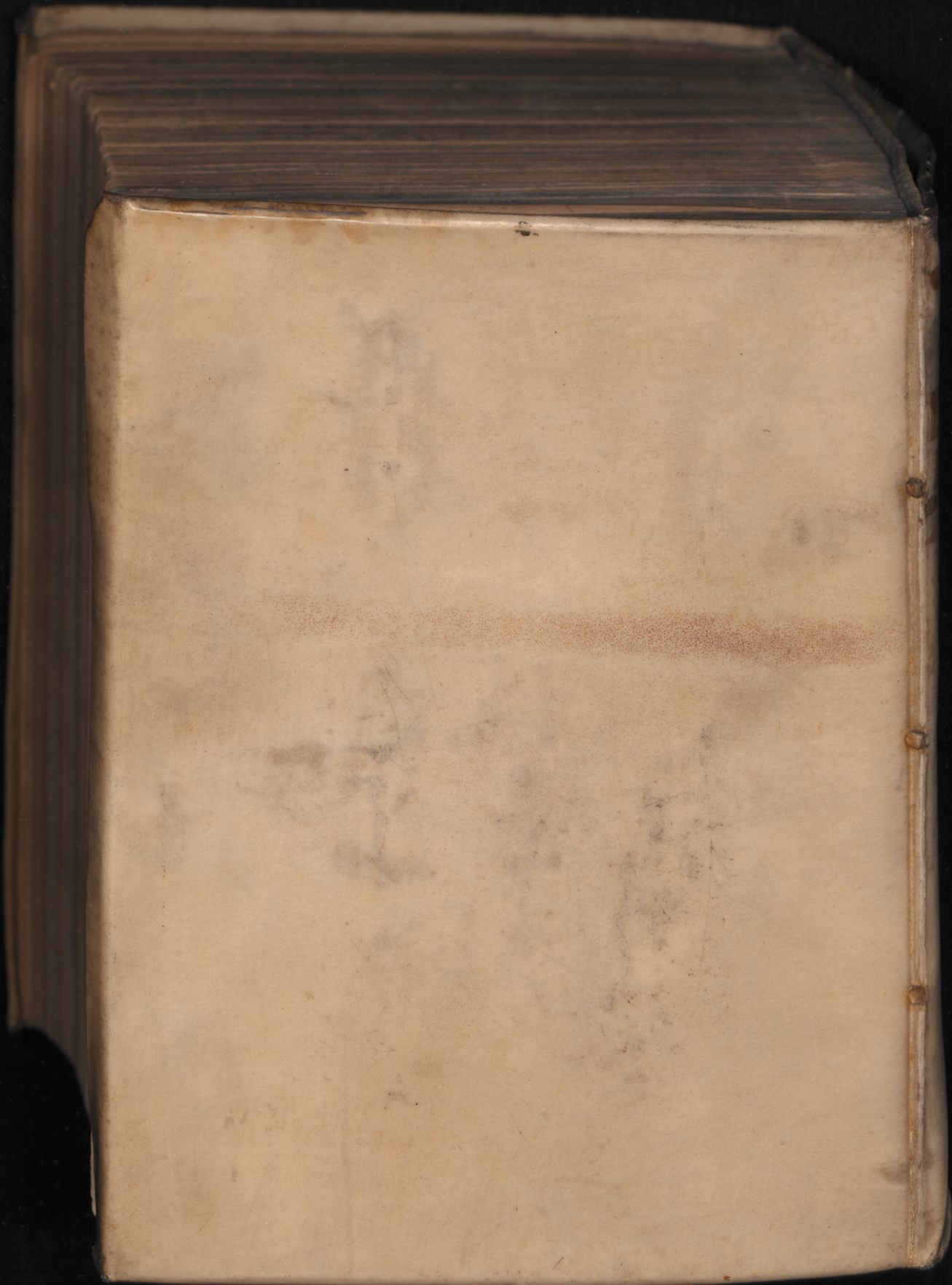
quot annos VIRTUTEM moralem, delicias suas, laudabiliter propu-
gnavit. Paulò post adultior quasi factus miles ad MAJESTATEM
transiit, illamq; sub præsidio Viri Excellentissimi & Consul-
tissimi DN. NICOLAI Schüken / J. U. D. celeberrimi, & c.
Collegæ nostræ ætatem colendi, in cathedra hujus Academiæ tu-
tatus est, & ita tutatus, ut laudem à certamine reportaverit Neq; hic
substitit, sicut defatigatus bellator, sed alia Germaniæ loca adiit, &
Lipsiæ laborum seriem continuavit: cujus testimonium est disputa-
tio de PRÆSCRIPTIONIBUS, quam ibi Præside admodum Reve-
rendo Amplissimo & Consultissimo Viro, DN. GEORGIO TOBIA
Schwendendörffers Phil. & J. U. D. Pand. P. P. & c. juxta ac Canoni-
co Martisburgensi, & c. in Collegio Jctorum Petrino anno proximi
elapso habuit. Nunc ut veteranus prodit pugnaturus pro obti-
nendis summis militiæ togatæ honoribus. Pugnet necesse est, an-
tequam brabeum adipiscatur. Virtus & Themis prius labores ac
certamina exigunt, quam decernant gloriam. Te igitur Magnifi-
ce Dn. Rector, Vos Cives Academicos, cujuscunq; estis ordinis,
Vos Literatos & literatorum Fautores, eo quo par est obsequio, eâ,
quâ decet, humanitate invitamus, & rogamus, ut actui huic & con-
flictui publico interesse, & vel pignantem vestro favore confirma-
re, vel amico colloquio exercere, ac explorare, vel deniq; benevolâ
auscultatione juvare non dedignemini. Inite apud nos hanc gra-
tiam. Conferte hoc beneficium in Dn. Candidatum. Tribuite hoc
honoris ejus Parenti viro juris rerumq; multarum perito, bono,
docto, prudenti, & de civitate Parchimensi bene merito: cui quip-
pe primum Senator, post Consul ac Syndicus per quadraginta an-
nos fideliter inservivit, atq; adhuc, licet exactâ ætate, inservit, non
ignarus, quod

Pro patria, magnum decus est perferre labores.

Satis est. P. P. Rostochi sub signo nostræ Facultatis die XXV.
Novemb. Anno Christi clc lxc XLIX.

the scale towards document

quando quis obscuro loco natus, fraudu-
tatione, nobili alicui familiæ se infere-
tub titulo cognationis ab aliis, vel ejus-
familiæ, nobilibus pecuniam, vel aliud
dicet, vel alio modo eosdem fallat.
o 1615. vagabundus quidam homo cō-
uelem Phocam, Palatinum Constanti-
cupans, & ex familia illustri Græcorum
jactans, adjumēto intercessionū, quas
tē impetraverat, in plurimorum prin-
s, & civitatibus ingentem pecuniæ
& emendicavit; cui postea, ob delicti
poenam dictaverunt Scabini Lipsien-
no 1629. Mens. Martio fœminæ cui-
, ex nobili familia se natam & bonis
mutato nomine à Nobilibus pecuni-
poenam temporalis relegationis in-
runt. *Carpzov. prax. criminal. part. 2.*
tam sequenti *num. 41.* adducit exem-
i assumpto nomine Advocati cujus-
ejus publicè jactaverat, quem postea
judiæ Senatus virgis coedi, & exilio
tinent & huc exempla relata à *Valers*

XVI.

us est, quando quis, personā sua pla-
en suum mutat, & se pro alio suppo-
ma apud Historicos aliosq; scripto-
inter quæ notissimum est illud Plau-
ptā forma Amphitruonis, adversus
nocte quadam, velut è bello rever-
incubuit. Plura vide apud *Johannem*

B 3

Cor. 4